

Ohlédnutí za 1. čtvrtletím

21. 11.
**Dukovany a
Dalešice**

Celodenní zájezd,
komentovaná prohlídka
vodní a jaderné elektrár-
ny, určená studentům
1.- 3. ročníku ACGA.

Výlet do Máchova kraje **str. 2**

Kubismus v Praze **str. 3**

Reformát **str. 4**

E
D
I
T
O
R
I
A
L

Vítejte na stránkách prvního čtvrtletního čísla školního časopisu ACGA Shake ve školním roce 2022/2023. Prostřednictvím tohoto čtvrtletníku vám chceme pravidelně zprostředkovávat uplynulé akce a události konané na ACGA. Máme za sebou první měsíce školního roku, za tuto dobu proběhlo napříč klasickou výukou i mnoho dalších aktivit a kulturních akcí. Redakční rada AMAZON Shake se skládá ze studentů, kteří rádi sdílí své postřehy na ACGA i mimo školu. Součástí týmu můžeš být i Ty!

ANO
**... na tomto
místě bude
příště možná
právě Tvůj
editorial...**

Prohlídka Starého Města pražského

První školní den na Anglicko-českém gymnáziu Amazon proběhl ve slavnostním duchu. Jak zahájit první školní den ve škole, která je posazená v samotném srdci centra Prahy, nežli procházkou Starého Města pražského?

Dopoledne studenti prvních ročníků strávili se svými novými třídními učiteli v lavicích, poté se přesunuli všichni na oběd do školní jídelny na nedalekém Uhelném trhu. Od 13 hodin už následovala prohlídka Staré Prahy, která začínala v Rytířské ulici. Trasa byla zvolena důmyslně a nabídla komentovanou dvouhodinovou prohlídku hlavních Pražských památek. Studenti byli vedeni přes Václavské náměstí na Havelský trh, poté prošli Staroměstským náměstím, Pařížskou ulicí, navštívili Starý židovský hřbitov, a dále se navrátili kolem Rudolfiny přes Mariánské a Malé náměstí zpět do Rytířské ulice. Protože byl krásný, slunečný a teplý den, všichni studenti si prohlídku městem užili ve výborné náladě a vykořili do nového školního roku s dobrou energií.

Ivana Kaňovská

SHAKE PLAYLIST FOR AUTUMN

1. Bad Boy - Big Bang
2. November Rain - Kris Wu
3. Wish You Were Here - SuperM
4. Yestoday - NCT
5. Dead Leaves - BTS
6. Raining - Bobby
7. Pinwheel - Seventeen
8. dimple - BTS
9. Thursday's Child Has Far To Go - TXT
10. Stigma - BTS

Pokračování na straně 5

2 Amazon shake

Druhé ročníky u Máchova jezera

Máchův kraj

Druhé ročníky našeho gymnázia Amazon zahájily svůj první školní den výletem do Máchova kraje. První zastávka byla u památníku Karla Hynka Máchy v Doksech, zde na ně již čekala paní průvodkyně s připravenou přednáškou o životě jednoho z našich největších zástupců romantismu, výklad byl obohacen o prohlídku vnitřních prostor památníku. Poté se třídy vydaly k Máchovu

jezeru, kde se řešily veškeré třídnické záležitosti. Oběd byl připraven v restauraci Kočí poblíž jezera. Jako vrchol celého výletu byl naplánován výstup na hrad Bezděz. Přes veškeré překážky se nakonec všichni nahoru dostali a ukončili tak výlet příjemným výhledem na oblíbený kraj Karla Hynka Máchy.

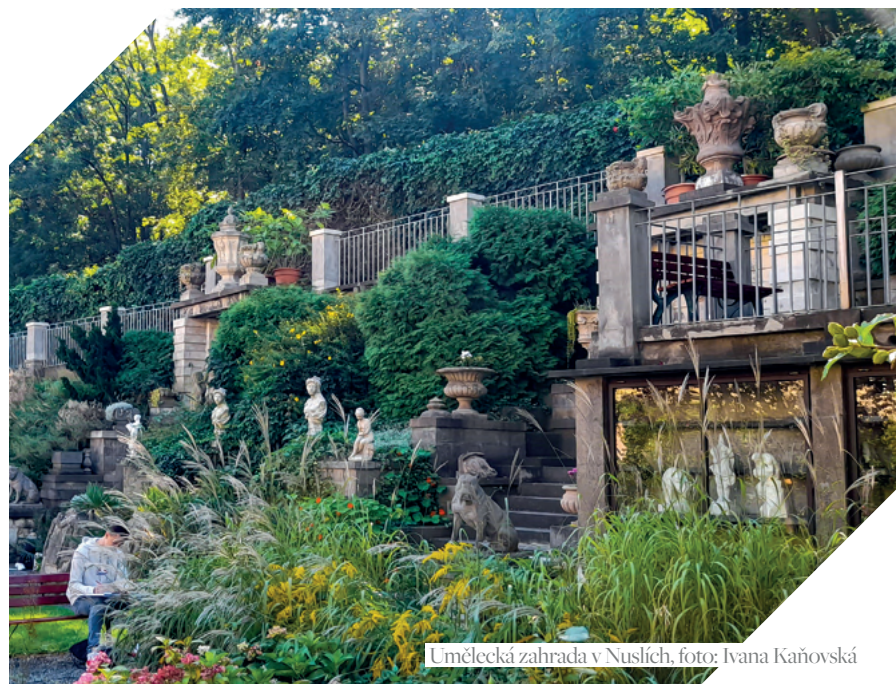
Text a foto: Tereza Lipová, SO2C

Umělecká zahrada

Zahájení výuky výtvarné výchovy v novém školním roce pro skupiny tříd FR1C, FR1D bylo příjemné a trochu nestandardní. Spaní učitelkou Dygrýnovou a paní Kaňovskou jsme se totiž vydali tvořit do Umělecké zahrady v Nuslích, ta byla ve 20. století založena umělcem Karlem Novákem a sloužila jako sochařská dílna. Měli jsme jedinečnou příležitost prokázat své umělecké schopnosti na tak okouzlivém místě, jako je právě tato zahrada. Kreslení na malých dřevěných lavičkách, obklopeni přírodou a kouzlem jedinečných sochařských děl, stvořených několik desítek

let před naším narozením, bylo nezapomenutelným zážitkem. Mohli jsme například vidět reprodukcí busty Antona Švehly od Bohumila Kafky, model postavy Odpočívajícího orače od Jakuba Obrovského, či model sochy Radegasta Albína Poláška. Pozemek s budovou byl též využíván českou produkční společností Krátký film Praha, která zde vytvořila řadu filmů pro děti. Všem doporučuji se do těchto míst vydat.

Jana Řiško, FR1C

Umělecká zahrada v Nuslích, foto: Ivana Kaňovská

Náš tým pouličního fotbalu

STREET FOOTBALL TOURNAMENT

FOTBALOVÝ TURNAJ MEZI STŘEDNÍMI ŠKOLAMI

V úterý 13. 9. 2022 bylo naše gymnázium změřit síly s ostatními středními školami v rámci akce Energy Street Football. Byl to první ročník turnaje, jehož patronem byla fotbalová legenda Vladimír Šmíer, který se turnaje zúčastnil i osobně. Hrál se v rámci pravidel pouličního fotbalu, tedy malé branky, 4 hráči v poli a pískové hřiště. Jedno ze šesti hřišť bylo s umělým povrchem. Pár odřenin jsme si tedy odnesli a bohužel i pohmožděný kotník našeho studenta Matji Čvoroviče. Jedním specifikem také bylo, že v poli musela být vždy jedna dívka, proto jsme také nominovali čtyři děvčata. Ačkoliv se těsně nepovedlo postoupit do vyřazovacích bojů, turnaj jsme si moc užili a důstojně jsme reprezentovali naše gymnázium Amazon.

text a foto: Daniel Hlubuček

Kubistická exkurze

V průběhu září se výtvarná skupina žáků z druhých ročníků, zúčastnila kubistické exkurze v Domě U Černé Matky Boží. Sama budova je dílem vrcholné české kubistické architektury.

Už zvenčí lze zpozorovat, že stavba tak úplně nezapadá do okolí. Dalo by se říci, že je lehce extravagantní, což je jedním z typických znaků kubismu a na první pohled rozhodně zaujme. Celým programem nás provázela velmi milá paní průvodkyně, od té jsme se dozvěděli, že název kubismus pochází ze slova cubiques neboli krychle a jako první ho použil francouzský kritik umění Louis Vauxcelles.

Samotná exkurze probíhala v prostorech třetího patra, kde byly vystaveny různorodé kusy nábytku právě z tohoto avantgardního období. Aby si paní průvodkyně prověřila naše znalosti, rozdala nám několik papírků s různými názvy nábytků. Úkolem pak bylo přiřadit je ke správným kusům. Dopadli jsme poměrně dobře, ale řekněme, že takový taburet, divan nebo čalounění nám dalo zabrat. Další aktivitou, která následovala, po krátkém výkladu

o historii interiéru, bylo seřazení různých typů židlí dle časové osy od nejstarší po nejmodernější. Správným řešením jsme byli lehce překvapeni. Můžeme konstatovat, že moderní umění se pro inspiraci očividně vrací do minulosti. Výklad a prohlídky probíhaly i v dalších patrech. Poslední část exkurze byla zaměřena prakticky. Dle vlastní kreativity jsme si mohli vyrobit vlastní kubistickou židli.

Pokud se též chcete obohatit znalostmi o kubismu a možná si vyrobit i vlastní židli, neváhejte a navštivte Dům U Černé Matky Boží. Nezapomeňte se po cestě zpět zastavit v kubistické kavárně, nacházející se v přízemí domu.

Aděla Štěpánková, SO2C

Dům u Černé matky boží, foto: wikipedia.org, Veronika Dygrínová

Japonský oběd

V úterý 13. září 2022 se naše třída SO2D zúčastnila japonského oběda v restauraci Miyabi.

Jako učitelský doprovod s námi šli pan Jurkovič, paní Kaňovská a pan učitel Pištora. Na rozdíl od loňského oběda jsme tentokrát seděli u „běžných“ stolů, ne těch japonských. Atmosféru celou dobu doladřovala hudba tradičních japonských nástrojů. Prostředí restaurace bylo příjemné a klidné. K jídlu se podával losos, smažený řízek katsudon s rýží a zeleninou. Samozřejmě nesměla chybět ani tradiční polévka miso. K pití nám připravili japonský čaj, jenž měl zvláštní rybí chuť i vůni a limonádu. Všichni jsme si oběd moc užili, bylo to pěkné zpestření dne. Jídlo nemělo chybu, a ještě jsme si spolu stihli popovídat.

Anna Vitoušková, SO2D

Z Á Ž I T E K Z G A S T R O N O M I E

Reformát

16. září 2022, v rámci výtvarné výchovy, se první ročníky vydaly do dílny Reformát.

Strávily zde příjemné dopoledne obohacené tvorbou vlastních zápisníků a deníků. Po úvodní přednášce vedené členy projektu Reformát a seznámením se s cílem jejich práce, byly studentům představeny i jednotlivé stroje a pomůcky, které následně použili při tvorbě vlastních produktů. Celý proces začal výběrem papíru, z nichž si každý vytvořil vlastní blok, druhým krokem byla výzdoba dle vlastní fantazie a design přední obálky, zbývalo už jen spojení všech částí dohromady. Celý workshop proběhl v příjemné a přátelské atmosféře. A co tedy je cílem Reformátu? Upevňovat použitý papír, který by se jinak vyhodil a vytvořil masivní množství odpadu. Pokud by vás projekt Reformát zajímal, doporučuji podívat se na jejich webové stránky, kde se můžete dozvědět další podrobnosti, ale také si zakoupit různé výrobky.

Ester Železná, FR1D

**12. 12.
ze-mě-člo-věk**

Autorský muzikál
anglicko-českého
gymnázia amazon
v Praze. Divadlo ABC.

První ročník před novorenesančním pomníkem Jiřího z Poděbrad. foto: Daniel Hlubuček

Adaptační kurz Nymburk s FR1C + FR1E

Koncem září se všechny první ročníky vydaly na třídní adaptační kurz do sportovního centra v Nymburku.

Z Prahy trvala cesta autobusem pouhou hodinu. Proto jsme již kolem desáté ranní byli všichni ubytováni na svých pokojích. Následovalo seznámení s harmonogramem a především strávení šokující informace o povinné ranní rozevčice. Po obědě a odpoledním klidu jsme šli ven, rozdělili se podle tříd a účastnili různých seznamovacích aktivit. Po náročném dni nás čekal wellness ve formě šipek, kulečnicku, či vířivky. Někteří ale měli pořád dostatek energie, a tak si šli ještě zaevidit. Úterní den, navzdory nepříznivému počasí, byl započat slibovanou rozevčkou. Později nechyběla ani čtyřkilometrová procházka do nedalekých Poděbrad. Trasa vedla podél řeky Labe. Dosažení cíle bylo zdokumentováno společnou třídní fotografií, u sochy krále Jiřího z Poděbrad. Následoval krátký rozhovor, během něho jsme měli možnost se s lázeňským městem více seznámit. Navštívili jsme místní cukrárnu a asi po hodině vyrazili směrem k nádraží. I když všichni přišli ve stanovený čas, vlak nám stejně ujel. Naštěstí

zanedlouho jel další a my se úspěšně dostali do Nymburku. Během cesty musel být každý z nás ve střehu. Ze člověka na člověka, z batohu na batoh putovala klíšťata ve formě kolíků, země se mohla každou chvíli přeměnit v lávu, nebo hrozila náhoda zákeřnou nemocí „dědek“. Ale i přes všechny tyto nástrahy a pasti se výlet vydařil. Večerní program byl taktéž nabitý. Po skupinkách jsme předváděli scénky na téma v nouzi poznáš přítele. V roli porotců se představili naši učitelé a chválou rozhodně nešetřili. Po vyhlášení výsledků přišel čas na hudbu a opékání burů u táboráku. Třetí, zároveň poslední, den byl spíše organizační. Každá třída si společně vytvořila svá pravidla, odhlasovala předsedkyni, administrátora a zástupce pro charitativní organizace UNESCO a ADRA. Nakonec nám byly předány diplomy za úspěšné absolvování adaptačního kurzu a my se mohli vrátit zpět do Prahy.

Jana Riško, FR1C

ULTIMATE FRISBEE

STŘEDOŠKOLSKÁ LIGA

V úterý 18. 10. 2022 jsme poprvé na ACGA vyzkoušeli středoškolskou ligu v Ultimate Frisbee.

Je to netradiční kolektivní hra s diskem, ve které se utkávají dva týmy, které se snaží pomocí přihrávek dosáhnout bodového území a disk si do něj přihrát. Jedná se o sport podobný hře „rugby“, ale rozhodně ne tak kontaktní. Velice zajímavým pravidlem je, že si hráči rozhodují o utkání sami. Rozhodčí v tomto sportu tedy nejsou. Tento sport není ve světě tak známý. Z turnaje jsme nakonec odcházeli bez bodů, ale je třeba říci, že jsme nastoupili proti školám, které se této hře pravidelně věnují a někteří hráči patří do reprezentačních juniorských výběrů. V posledních

dvou zápasech jsme se již cítili být vyrovnanými soupeři a kladnými reprezentanty školy ACGA. Vyslouzili jsme si čestné uznání a patřili jsme mezi nejlepší nováčky tohoto sportu. Bylo to skvělé dopoledne, které si studenti moc užili a poznali se mezi sebou napříč prvními, druhými a třetími ročníky.

text a foto: Daniel Hlubuček

Náš ACGA Ultimate Frisbee tým

Interview

Wildly amazing, loudly loving and astonishingly compassionate - all attributes of not only great people, but also Greek people. Also, all attributes of Konstantina Sfyrlida, also known as Konnie, an expat living in Prague, defying all expectations. What is her life like here? What are her passions? Read and find out!

I think it's no secret that you are Greek. What prompted you to move here?

Well, I definitely moved here for work. I started studying enology and beverage technology, which in Greece is mostly about wine, but I never felt as close to wine as I did to beer. My thesis was even on beer, so at the end of my studies, all my focus was on that. After a very serious conversation with my professor, he told me I'd need to go abroad for me to be able to learn what I wanted to learn. At that moment, the Czech Republic was the only option because Germany, for example, had very strict rules about having to finish at German universities. I only had a name to give to the people I ended up working for. I sent them an email that said I want to come, and they accepted me.

Do people get surprised sometimes when you tell you used to work as a brew master or in the beer industry?

100%! I fit a lot of stereotypes and I check a lot of boxes. I'm Greek, I'm female and I'm a lesbian working in a male dominated, Czech industry. All of those things are completely out of the range that I should be in. I was the only one doing that in the brewery where I worked for three years.

Did it feel good being a sort of pioneer?

Yes, definitely! It's a conversation starter, like when I say that I do this everyone has a comment to add or something to ask. It always felt nice doing things out of the ordinary and being all „yes, I'm the great one“. I'm not going to lie though; it was also very challenging. I'm a very strong person physically, being born with a lot of physical strength. That helped me a lot when I had to prove myself, which actually resulted in me doing a lot more than I should've just because I wanted to prove a point. The one difficult thing was reaching things because Czech people are taller than me (laughter). That was a challenge.

I know you from our theatre group and because we talked about bravery, is theatre a way of going out of your comfort zone for you?

I started doing theatre when I was 13 and the reason I continued was mostly to find myself, not to get out of myself. It's a passion. You find things that kind of fill your soul, fill who you need to be. It was always really important for me to create things. That's also why I think I ended up in this line of work, I made something with my hands from scratch and named it. That's why I began theatre as well. I loved it and I was good at it from the start, but I was also discovering parts of myself. Even though I have known exactly who I am since I was very young, I was still exposed to new parts of myself.

When you do theatre, what kind of emotions do you feel?

All of them all at once (laughter). One of the main

things I feel, even though you're so exposed, is safety. I am doing what feels right. I had to stop theatre for four years because I didn't find the properties to make me feel safe and once I came here I found them again. You are with people who you know are going to protect you and create an environment where you are involved. I think security is the way to expose more aspects of yourself. At the end of the day, you feel calm. You feel at piece with yourself. You go through roles, and you can feel angry, you can feel happy, you can feel sad because it's part of said role, but ultimately you feel like you wasted all of your energy doing something that's worth it.

As we know now, there's a lot of things going on in your life right now. Any big plans for the future?

That's a question that is very interesting to me because I used to always have a plan. I will do this, and I will do that. I had little boxes that I wanted to tick. But now, for the first time in my life I don't have that plan. I don't know where I'll be. I like my life as it is right now, it fulfills me, and I think I will just go with the flow and see. This year is the first that I'm trying this, I'm just going off of what I need at the moment. I know that I want to continue being in the beer industry. I like it in Prague so far, but if I move, I will go to an English-speaking country because language is an issue I don't want to face again. I also know that I don't want to go to a colder country. We will see what life will be in a couple years.

Finally, do you have a message or little piece of wisdom for someone like me, who is a student in the world right now?

I have lived through many experiences in my life and what I can say is don't try to find out who you are at this moment. Don't try and find out what you're going to do for the rest of your life. It is good to have some passions and follow some paths, but life will lead you many places. The main thing you need to know is how to adapt, to know how to find what you like, no matter the circumstances. Things will not always go your way and most of the time, that will be for the best. When I was a student, I wanted to actually go to theatre university, and I didn't end up doing that. My second choice was the university I really went to, and I said that I would just drink my pain away. It ended up being the best choice because now I do theatre for fun and not to survive. Don't put pressure on yourself to make correct choices, you will always change paths and figure out what you like later. You might do your dream job and in three years figure out you have a different dream job, and that's normal, because you and your needs change. Know what feels good and nice now, but don't burden yourself with having that as your plan in life. Reach out to people. Talk. Everyone has an interesting opinion about life, and you'll also

Pokračování na straně 6

SHAKE PLAYLIST FOR AUTUMN

Pokračování ze strany 2

11. Polaroid Love - Enhypen
12. Lean on Me - Bobby
13. Hoodie Season - Stray Kids
14. Goodbye Summer - f(x)
15. Coffee - BTS
16. Black Clouds - NCT 127
17. Trust Fund Baby - TXT
18. Tally - Blackpink
19. Run - BTS
20. You make Me - DAY6
21. Home - Seventeen
22. I Don't Know You Anymore - Eric Nam
23. Circles - Seventeen
24. Bittersweet - Seventeen
25. Cypher pt 4 - BTS
26. Don Quixote - Seventeen
27. Reflection - BTS

VÝLET DO HISTORIE

Werichova vila

Ve dnech 22. – 23. 9. 2022 studenti prvních ročníků ACGA zavítali do příjemného prostředí Werichovy vily.

Naše škola má už dlouhodobou výbornou zkušenost s lektorem Viktorem, který nás opět neklamal. Je neuvěřitelné, kolik má tento muž znalostí a jak dokáže studenty vtáhnout do doby 20. – 30. let. Tentokrát jsme ale Viktora překvapili i my. Studenti neuvěřitelně dobře reagovali a mnozí průvodce také překvapili svými kvalitními znalostmi, které získali ještě na základní škole. Není běžné, že studenti prvního ročníku znají Osvobozené divadlo nebo Devětsil.

Třešnickou na dortu byla úžasná osobní vazba jednoho studenta, jehož rodina na Kampě bydlela a s panem Werichem se znala.

Návštěva byla jako vždy obohacující a rozšířila studentům obzor na poli hudby, filmu, historie a kultury obecně.

Všechny nás nadchla mimořádně zdařilá rekonstrukce půdního prostoru od architekta Tichého. Tato část vily se využívá pro různé druhy workshopů, literární čtení a debaty, přesně dle přání a snahy mecenášky a dámy, paní Medy Mládkové.

text a foto: Veronika Dygrýnová

create an opinion like that. I don't know, life is so beautiful. It's so nice to know you will wake up today and you don't know what's going to happen. It can be good or bad, but it will surely be interesting. Keep that in mind.

Ester Železná, FR1D

VERY IMPORTANT QUESTIONS

- 1) What's your favorite movie? V for vendetta.
- 2) What's your favorite book? I can tell you my favorite poet because I love all her books. She's Greek and her name is Kiki Dimoula. I can cry to every poem of hers.
- 3) What's your favorite food? A very Greek food – pizza (laughter).
- 4) What made you smile today? Actually, today I woke up with an intense desire to clean my apartment and that made me smile because you don't always have those urges.
- 5) What gives you hope? Life! Life itself. I've been going through some stressful periods lately and you can just look outside at the sky, then you open your eyes and realize just how beautiful life is. At the end of the day, you just have your soul and your life. It used to make me a bit depressed, but now it gives me hope.
- 6) What's your favorite tv show? Fleabag. I even have my favorite phrases hung up on my wall.

Problematika selfie na pietních místech

Podle definice je selfie neformální autoportrét, pořízený vlastním zařízením. Od roku 1839, kdy vzniklo první selfie za pomoci techniky Louise Daguera se svět samozřejmě radikálně změnil. Žijeme v době sociálních médií, při jejich otevření na nás vyskočí milión různých selfie, fotografií a zážitků. Kdy se ale ze selfie stane etický problém? A kdy je jeho obsah jen ukázka lidské neznalosti?

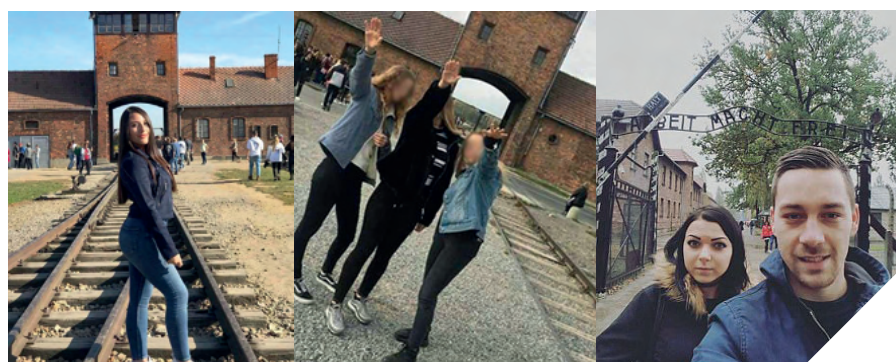
V roce 2014 obletěla všechna světová média tato fotografie.

Na první pohled vypadá culící se slečna jako šťastná turistka, procházející se mezi industriálními budovami neurčitého města. Na pohled druhý vás již zarazí skutečnost, kde je selfie pořízené. Ano, uhodli jste. Ta stejná usměvavá dívka se právě prochází koncentračním táborem v Osvětimi. Objekt za ní je kasárna, ve které bylo na sobě natlačených více než 500 osob, což z těchto budov tvořilo nehumánní doslovně klece pro stovky nevinných Židů, čekajících na smrt. Asi si teď pokládáte otázky typu: co si to vůbec myslela? Jak to, že neví, kde se nachází? A vůbec, proč? Texaská studentka Breanna Mitchell své rozhodnutí odůvodnila tím, že s otcem, který zemřel rok před její návštěvou vyhlazovacího tábora, probírali historii holocaustu.

Mitchell, ale není zdaleka jediná, která si vyfotila nezapomenutelné memento na místě, ze kterého dodnes sálá smrt, neštěstí a hrůza. Ještě před publikací selfie Breanny se na sociálních sítích dal najít nespočet podobných fotek. Jedná se o senzaci, neznalost dějin, nebo naopak o skutečné morální dilema?

Lidské svědomí je jedna z mnoha neprozkoumaných frakcí působících na etické rozhodnutí. Lze však bezpochyby tvrdit, že u uživatelů sociálních médií, kteří bohužel učiní tu nešťastnou volbu, zveřejnit své selfie, svědomí chybí. Dalo by se říci, že na tyto uživatele absolutně nedoléhá tíha toho, co dělají, a proto je u nich svědomí nulové. Nedochozí jim, že špulí rty na místě, které je pro některé rodiny velmi bolestivou vzpomínkou, a právě

kvůli činům spáchaných v daných prostorách nepoznaly své blízké příbuzné. Že není trendy ani cool fotit se v drahém oblečení s filtrem pejska na obličej v prostoru, kde leželo nevyčísitelné množství bezvládných těl. Že není super poslat svým nejbližším fotku pořízenou u ostatního drátu. Zde ani nemusím dodávat, k čemu takový drát sloužil.

Je až neuvěřitelné, kolik materiálu se zobrazí, při zadání Auschwitz selfie do Google. Zároveň stejně tak děsivé je i to, jak málo opatření proti takovýmto fotografiím existuje. Oficiální twitter účet tábora v Osvětimi svým obsahem jen potvrzuje, že žádný plošný zákaz na focení panovat nebude. Velmi ochotně ale přidávají materiály, které by měly pomoci se bezohledným turistům uctivě fotit. To je možná ještě více bizarní skutečnost než přítomnost pietního místa na rozpolcené sociální síti, jako je Twitter. Kámen úrazu přichází, v tom případě, pokud se začneme bavit o skupině dobrovolně proudících turistů do bran vyhlazovacích táborů. Jsou to totiž lidé, kteří přesně ví, kde jsou a využívají toho. Jednoduše se honí za senzací. Svůj den stráví hledáním nejvíce šokujícího místa, kde by mohli pořídit svoji fotografii. I kdyby tam selfie pořídit nemohli, stejně to udělají. U těchto turistů je bohužel absence nejen svědomí, ale i znalostí. Jejich lhostejnost hraničí až s drzostí, nadřazeným chováním, pomocí něhož dávají najevo, že jsou něco víc než ostatní. Ta štiplavá lhostejnost, díky níž se snaží nadřadit nad ostatní. To, že zde bylo zavražděno více než milión Židů jim není jedno v tradičním slova

smyslu. Je jim to jedno, až do té chvíle, kdy z toho něco budou mít.

Z fotografií uvedených v článku jste mohli vydedukovat, že mnoho z nich už samo o sobě odpuzuje, ale ta následující je, dle mého názoru, ta nejhorší.

Ano, vidíte správně. Tato návštěvnice vlezla do spalovací pece na mrtvá těla. Tento čin už ani nelze popsat jako bezohlednost a ani jako neznalost. Popírá to veškeré lidské hodnoty, empatii, úctu, respekt a je projevem neuvěřitelně čisté arogance. V závěru bych na vás ráda apelovala, abyste při pořizování fotografií z cest použili rozum. Rozum, který nám říká, co je dobré a co ne. A rozhodně ho nevyměnili za senzaci a vlastní důstojnost.

Ester Železná, FR1D
foto: creative commons

Cesta vlakem za studiem češtiny

ROZHOVOR SJAPONSKÝM
UCITELEM
KOICHIREM KANASUGIM

Pan učitel Koichiro Kanasugi učí na našem gymnáziu japonský jazyk. Umí česky a člověk se tedy nemusí bát, že by se s ním nedomluvil. Při konverzaci s ním nemůžete šlápnout vedle, pokud se zmíníte o vlacích, jelikož je jejich velkým fanouškem.

Alice: Minulý rok jste také dělal rozhovor. A tam jsme se Vás ptali, proč jste se rozhodl učit zrovna česky?

Kanasugi: Asi ano. To, protože moje manželka je Češka a chce bydlet tady v Čechách. A jestli se chcete zeptat, jak jsem se s ní seznámil, tak to bylo v době, když jsem právě studoval češtinu. Chtěl jsem se učit nějaký cizí jazyk, který vůbec neznám, a hlavně v té zemi, kde tím jazykem mluvím. Já jsem klidně mohl jet třeba do Maďarska nebo do Turecka nebo někam jinam. Na světě je spousta jazyků, které neznám. Ale tady v Čechách je hustá železniční síť a já miluji vlaky, a to byl také jeden z důvodů. Když jsem chodil do školy, tak o prázdninách nebo o víkendech jsem mohl cestovat vlakem, máte zde spoustu tras.

Víte, že většina Čechů si na dráhy hodně stěžuje?

Hm, vím, vím.

My je opravdu nemáme rádi. Prostě, ony nefungují.
Nefungují? Vážně?

Ne. Člověk čeká na vlak a ten má často zpoždění. Líší se nějak dochvilnost a rychlost vlaku v Čechách a v Japonsku?

Když vezmeme rychlovlak šinkansen, tak to je něco jiného, to necháme stranou. Ale na normální trati, tady v Čechách, je maximální rychlost 160 kilometrů za hodinu. V Japonsku je 130. A to proto, že v Japonsku existuje takový zákon, že každý vlak musí zastavit za 600 metrů, při použití urgentní záchranné brzdy. Japonské vlaky by mohly jezdit rychleji, ale nebyly by schopny zastavit dle předpisů. Z toho důvodu je maximální rychlost omezena na 130. Ale v Čechách žádný takový zákon není.

Máte nějaký oblíbený vlak? Nebo model vlaku?

Já mám rád starý vagón pro rychlík a první třídu. Stará první třída, to je můj oblíbený typ vlaku.

Kdy vlastně začala Vaše fascinace vlaky? Jak jste se k tomu dostal?

Bylo to asi mezi 13. nebo 14. rokem. Od té doby jsem cestoval sám.

To je poměrně dlouho. Sdíle s Vámi Vaše rodina tuto vášně?

Je to jen koníček. Když bylo mému prvnímu synovi čtyři nebo pět let, měl jsem časovou jízdenku, která platí rok po celé České republice. Stála asi 20 tisíc korun. Já ji měl proto, že jsem často jezdil do Plzně. Takže se vyplátila. Mohl jsem o víkend

cestovat kamkoliv, úplně zdarma. A tak jsem bral svého syna vlakem na spoustu různých míst. Ale on se teď o vlaky už vůbec nezajímá.

Vlaky se mu nelíbí?
Nelíbí.

Jednou při hodině jste řekl, že jste se se ženou vzali ve vlaku.

Ah, ano, to ale nebyl můj nápad.

Jak probíhá taková svatba ve vlaku?

Zajímavé. Bylo to na trase z Tanvaldu do Harrachova, tam to znáte? Přišla nás natočit místní televize a dali to do zpráv. Můžu Vám někdy ukázat záznam. Víte ale, jak probíhá svatba v České republice? Musí být přítomen starosta nebo kněz. My jsme zavolali starostu vesnice Desná. Ale ten má právo oddávat pouze na území, kde starostuje. Vlak Desnou jen projížděl. Takže jsme měli pouze jedenáct nebo dvanáct minut na uzavření sňatku. Kdybychom to nestihli během té krátké doby, svatba by neplatila.

Zacouvali by Vám, abyste to mohli obřad dokončit?

My to naštěstí stihli a pokračovali do Harrachova, kde jsme chodili po horských hřebenech. Máme fotku, ale když se na ni podíváte, určitě nepoznáte, že je ze svatby, protože všichni na ní mají oblečení do hor.

Kdy jste se přistěhoval?

V roce 2005. Do Prahy jsem přijel asi 31. ledna 2005, ale z Japonska jsem odjel už 31. prosince. Cestoval jsem pět dní vlakem nejprve po Jižní Korei, dále lodí do Číny, poté z Pekingu do Moskvy, vlakem to trvá 6 dní, Estonska a Lotyšska. A tak jsem za měsíc přijel do Prahy.

Mají v Jižní Koreji hodně odlišné vlaky od těch českých?

Jižní Korea je má podobná jako Japonsko, protože tratě se stavěly v době, kdy Japonsko obsadilo Koreu. Systém je hodně podobný a rozpětí mezi kolejemi má 1435 milimetrů, stejně jako tady. V Japonsku je užší.

V Británii jsou koleje též užší. V minulosti ji obývali Římané a vzdálenost kolejí měřili podle jejich kočárů, jak daleko měly kola, takže jsou užší i vlaky. Ale mají je hezčí než zde v Čechách. Tam byste se měl podívat, jsou opravdu pěkné.

Pan Kanasugi žije v Čechách spolu se svou manželkou a dětmi. Zajímalo mě, jak se mluví u nich doma.

Kolíčkový den

Ve čtvrtek 20. 10. 2022 se naše škola zapojila do prvního ročníku Kolíčkového dne. Tuto sbírku pořádá Jedličkův ústav za účelem spojení světa zdravých a hendikepovaných osob v jeden společný celek. Jako symbol tohoto spojení vybraní studenti prodávali svým spolužákům a profesorům zelený kolíček, který si pak mohli připnout na oblečení. Příspěvek bude použit na pořízení kompenzačních pomůcek, osobní asistenci, na pracovní tréninky pro lidi s postižením a na podporu volnočasových aktivit a rozvoj dalších zájmů pro pestřejší život dětí a mládeže s postižením. Naše škola vybrala ve sbírce krásných 7481 Kč.

Kristýna Vítová

Ještě by mě zajímalo, jestli se koukaly Vaše děti na Mašinku Tomáše? Nutil jste jim ho? Možná párkrát.

Česky nebo japonsky?
Asi česky.

Jak s nimi mluvíte?

Já s dětmi mluvím vždy japonsky. Se svou matkou mluvím česky, ale když já mluvím česky, tak můj syn říká, že mám strašně špatnou výslovnost. Tak asi mám nějaký zvláštní přízvuk.

Je poznat, že nejste Čech, ale mě upřímně fascinuje, kolik jste schopný se toho naučit. Čeština je těžká i pro Čechy.

Ale třeba pro Slováky nebo pro Ukrajince je to také cizí jazyk, ale není až tak těžký. Když jsem studoval češtinu, byli jsme rozdělení podle úrovně. Ale v těch lepších se učili převážně Rusové a Ukrajinci. Pro ně to asi není tak těžké. Pro Japonce už ano, jelikož je mezi námi velký rozdíl.

Syn pana Kanasugiho momentálně studuje v Japonsku, kde se statečně pere s kandži, čínskými znaky. Dříve ovšem chodil do normální české školy.

Co si o českém školství myslel Váš syn?

Když jsem se ho zeptal, jaký je rozdíl mezi českou a japonskou školou, a on řekl, že v japonské škole je pořádek. To znamená, že ti žáci jsou hodní i bez hlídání, nedělají žádný bordel. Ale tady ne, no nevím, jestli je to pravda, ale takto mi to řekl.

Ano, tady je hluk, a to neustále. Poslední otázka, jaká je Vaše oblíbená barva? Barva? Modrá.

Jako mašinky.
Ano, ano.

Alice Doran, SO2D
foto z archivu: Koichiro Kanasugi
Pro autenticitu byl rozhovor ponechán v původním znění.

24.-26. 11.
Veletrh
středních škol

v Kongresovém centru Praha
na Vyšehradě. Přehlídka nabídky
studijních a učebních oborů.

NETFLIX

RECOMMENDED: KINDL EDITION

Ke škole se nepochybně může přistupovat i zábavnější formou: prostřednictvím knih, pořadů, umění. Jednou z poměrně lehce dostupných možností, jak si zpříjemnit studium, je množství seriálů a dokumentů, které naleznete například na Netflixu.

Pan učitel Martin Kindl si je těchto možností vědom a je ochoten se se studenty podělit se svým seznamem „Netflix recommended“.

„Je pro mě zajímavé, kolik výchovných pořadů se na Netflixu objevuje. Tento fakt hovoří jasně proti vnímání Netflixu jako prostoru pro prokrastinaci a zabíjení času. Vždycky přece záleží na tom, jaké pořady si pro svou zábavu či poučení vyberete. Netflix nabízí řadu filmů (dokumentů z věd přírodovědných až po humanitní. Protože jsem učitelem předmětů humanitních (dějepis a ZSV), mohu touto cestou některé doporučit.“

Martin Kindl

1. PRAY AND OBEY

zhodné pro: ZSV - náboženství a kultury

2. A SINISTER SECT: COLONIA DIGNIDAD

zhodné pro: ZSV - náboženství a kultury

Oba pořady poukazují na situaci slepé důvěry – moment, kdy se lidé naprosto podřídí vůli určitého jednotlivce. Takový jednatel pak podlým způsobem zneužívá náboženské víry těchto lidí, zneužívá jejich slabosti a různým způsobem se na nich obohacuje nebo je může i sexuálně zneužívat, k čemuž docházelo v těchto případech.

Jak se tyto dva dokumenty od sebe liší, když se oba zabývají náboženskými kultury?

V podstatě se dost podobají. V obou případech se jedná o případy sexuálních predátorů, které se dostaly k soudu. Ten první pochází z USA, ten druhý z Jižní Ameriky.

3. JAK SE STÁT TYRANEM

zhodné pro: ZSV - psychologické poruchy

Nejprve musím říct, že na tento pořad mě upozornil pan učitel Matyáš Borovský. Seriál poukazuje na shodné mechanismy, které lze vysledovat u mnoha diktátorů po celém světě. Týkají se jak uchopení moci, jejího uplatňování, tak například i politiky teroru.

Které psychologické poruchy a poruchy chování pomáhá tento seriál lépe nastínit?

Diktátoři jsou lidé, kteří často trpí určitými poruchami osobnosti. Bývají narcističtí, nemají empatii, vidí jen sebe a osoby využívají jako prostředky k dosažení svého cíle. Pokud tohoto cíle nedosáhnou, viní z toho zase ostatní, ne sebe. Počínají si přitom podobně jako „náboženská vůdci“, o kterých jsme mluvili výše: manipulace, zneužívání, ponižování.

4. POSLEDNÍ Z CARŮ

zhodné pro: dějepis - Rusko v 19. - 20. století

V tomto seriálu se žáci dozví o problémech ruské moderní éry, konkrétně o „dosluhující“ monarchii a neschopnosti carské rodiny najít vhodné nástroje pro vstup do současného světa. **Není v seriálu zbytečně přikrášlována realita prostřednictvím hrané scény na úkor pravdivosti?**

Děj jsem porovnával s vlastními znalostmi a vážné nedostatky jsem v něm nenašel. Navíc hrané scény jsou prokládány vstupy historiků, kteří za obsah děje takto vlastně „ručí“. Mohla by se sice objevit námitka, jak můžeme vědět, co car skutečně vyřkl při scéně ve sklepě před rodinou popravou... Samozřejmě, to vědět nemůžeme, ale neví to ani historici. Je tam zobrazeno to, co se stát mohlo...

5. CIZINKA

zhodné pro: dějepis - Velká Británie v 18. století

Studenti se nenásilnou formou mohou seznámit s životem na skotské vysočině a rivalitou mezi Skoty a Angličany v 18. století.

Je skloubení fantazie a historie přínosné pro mladé lidi?

Záleží na tom, jestli mají rádi fantazii. Také si musíme položit otázku: Jakým jiným způsobem se můžete dostat do minulosti a tam jako člověk z 20. století zažít ta dobrodružství, která podstoupila hlavní hrdinka? Jedině skrze fantazii, sen nebo něco podobného. Seriál nám ukazuje, v čem byl tehdejší život lepší a v čem byl horší než dnešek. Musím ale říci, že z historie se v seriálu mnoho nedozvíte. Pozadí tam sice tvoří „jakobitské povstání“ ve Skotsku a následně válka za americkou nezávislost, nicméně seriál se více zaměřuje na mezilidské vztahy.

Rád bych ale dodal, že tyto pořady mohou sloužit pouze pro doplnění školní výuky. Rozhodně si nemyslím, že by měly suplovat výuku. Jde totiž o to, že takový film, pokud nemáte dostatečnou zásobu předchozích znalostí, vás jen těžko může něco naučit. Děj vám nemusí dávat smysl a obtížné jej budete zařazovat do souvislosti. Na druhou stranu vás takový pořad může svým zpracováním k zájmu o dějepis ZSV přimět, tak že někdy nemusíte znát nic o daném období či problému (který film sleduje) a zájem o dějepis/ZSV se ve Vás může probudit.

Alice Doran, SO2D

4.-6.12.

Advent v Bavorsku

Zájezd do adventního Mnichova a Norimberku, pro studenty 1.-3. ročníků ACGA.

4.-6.12.

Zájezd do Osvětimi

Třídenní zájezd do polské Osvětimi, Krakova a Věličky, určený studentům 4. ročníků ACGA.

18.-22.12.

Lyže & snowboard

Lyžařský pobyt v Rakousku (Ski Amadé) pro přihlášené žáky 2. ročníků ACGA.

ACGA

ANGLICKO-ČESKÉ
GYMNÁZIUM
AMAZON

Vydalo: Anglicko-české gymnázium Amazon, s.r.o., Rytířská 10, Praha 1

Redakční rada:

Petra Březinová, Ivana Kaňovská, Tereza Lipová, Jana Řiško, Adéla Štěpánková, Anna Vitoušková, Ester Železná, Alice Doran

Odpovědný redaktor:

Petra Březinová, Ivana Kaňovská, Amanda Barkley

Grafická úprava: Kristina Černá

Tisk: Anglicko-české gymnázium Amazon, s.r.o.

Fotografie: Archiv studentů a uč. sboru, pokud není uvedeno jinak
Redakční rada si vyhrazuje právo jazykové příspěvky upravovat či textově krátit. Za věcnou správnost ručí autor příspěvku.

www.acga.cz